

at Kjøbstadcommunerne blive overfyldte med Folk fra Landcommunerne, især af Folk, som ikke have nogen Formue eller Noget at satte sig i Næringsvei for. Jeg synes, at det, da Huusleien er saa høj i Kjøbstaderne, vilde være besynderligt, om fattigfolk skulde reise derind for at leve et ørkesløst Levnet, naar de ikke havde en Næringsvei, som de kunde vente at leve af. Jeg sigter her til simple Arbeidsfolk, som ikke ere i Gaandværksbedrift; de, som ere i Gaandværksbedrift, have naturligvis i almindelig Praxis i Kjøbstaderne Noget, som forhindrer dem fra i en ung Alder at komme i den Stilling, som det unge Tjenesteyende paa Landet. De blive nu for Tiden i Almindelighed satte i Vare, naar de blive confirmerede, og derved ere de i en vis Henseende bundne for den største Deel af den Tid, som dette Forslag omhandler. Det troer jeg er en Betyggelse, som omtrent kan balancere lige med, hvad her bliver forlangt i Henseende til Tjenesteyende paa Landet. Jeg kan heller ikke ansee det for at være en særegen Klasse, for hvem den nuværende Tjenestevang i den Henseende gjælder. Dersom Kjøbstadfolk vilde tage ud paa Landet og tjene, og de ikke have Formue, saa kun jeg ikke skjønte Andet, end at de som Landboerne maae tage fast Tjeneste eller blive betragtede som Løsgængere. Naar de ikke have et Opholdssted hos en Familie, saa vil det efter min Mening være Communens Pligt at gjøre Anmeldelse om, at disse Personer opholde sig uden noget Erhverv. Det, troer jeg, gjælder om en nok saa høitstaaende Mand's Søn, naar han ikke har nogen Beskæftigelse (Nei!). Ja, det er min Formening. Naar han er i saadanne Familieforhold, at han har et fast Hjem, saa er det en anden Sag; men, gaaer han fra eet Sted til et andet uden nogen bestemt Beskæftigelse, saa troer jeg, det er Sogneforstanderskabernes Pligt at anmeldte en saadan Person. Jeg kan heller ikke skjønte rettere, end at, dersom et ungt Menneske af Bondestanden flytter til en Kjøbstad, saa er han ogsaa fritagen for den Forpligtelse, som han havde, da han var paa Landet, og jeg kan derfor paa ingen Maade anerkjende, at det er Noget, som bliver lagt paa en særlig Klasse fremfor paa andre.

(En Stemme: S. S.). Ja, der staaer: „Den visse Personer af Bondestanden“ — (En Stemme: Visse Personer af Bondestanden!). Ja, men det er ikke opgivet, hvilke disse Personer ere, uden, som jeg har sagt, at det er Folk, som ere i eller komme til Communerne og opholde sig der, uden at have nyttig Beskæftigelse eller fast Tjeneste, og, naar Familiens Overhoved, hvor de opholde sig, ikke indestaaer for, at de ere komne der for at opholde sig der for en Tid, af en eller anden Marsag, og kan give en bestemt Erklæring derover, saa troer jeg, det er vor Pligt, naar vi ere Medlemmer af en Communalbeskyrelse, at anmeldte Saadant for at forebygge, at der ikke skal blive Løsgængere, og det troer jeg ogsaa vil være Tilfældet, naar en Ungkærl kommer til Kjøbstaden og spadserer der uden at tage fast Tjeneste eller ernære sig paa en anden nyttig Maade. Jeg kan ikke Andet end stemme for Forslaget, men især for Nr. 2 til S. 8, uagtet jeg derfor ikke har Haab om, at det vil vinde Majoritet her i Salen; men jeg har udtalt min Mening, hvorfor jeg anseer det at være rigtigt og en Forbedring.

Jagerslev: Den ærede Justitsminister har udtalt, at der var en Incorrecethed i Affattelsen af det første og det andet Uendingsforslag, naar de begge antages; det erkjender jeg tilfulde, og, skulde jeg være saa heldig, at de begge vedtages, hvilket, som jeg maa tilstaae, vilde overstige mine dristigste Forventninger, saa skulde jeg vist inden næste Behandling søge den Ucorrecethed, som derved maatte fremkomme, afhjulpen; men, om man end ikke vil antage dem begge, kan jeg dog umuligt troe, at man vil forfaste dem begge. Det forekommer mig indlysende, at man i saa Tilfælde gjør et større Spring i Udviklingen, end idetmindste jeg for mit Bedkommende kan ansee for heldigt. Jeg troer, som den høitærede Minister udtalte, at mit Forslag om Forsigtigelse til at tage fast Tjeneste indtil det fyldte 22 Aar maa ansees som en meget heldig Overgang fra det, vi nu have, og til Noget, som maaftes i Tiden kan komme, naar Forholdene have udviklet sig paa en anden Maade, end de nu have. Naar man vedtog, at der ikke maatte tages kortere fast Tjeneste